

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі
за конституційною скаргою Масляніцина Віктора Івановича щодо
відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів
абзацу першого частини першої статті 382 Кодексу адміністративного
судочинства України**

К и ї в
15 липня 2026 року
№ 183-2(II)/2026

Справа № 3-154/2026(342/26)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України
у такому складі:

Лемак Василь Васильович – головуючий,
Водянніков Олександр Юрійович – доповідач,
Первомайський Олег Олексійович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного
провадження у справі за конституційною скаргою Масляніцина Віктора
Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих
приписів абзацу першого частини першої статті 382 Кодексу адміністративного
судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Водяннікова О.Ю. та дослідивши матеріали
справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Масляніцин Віктор Іванович
(далі – Заявник) – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням
(вх. № 18/342 від 22 червня 2026 року) перевірити на відповідність
частинам першій, другій статті 8, частині першій статті 55, статті 129¹

Конституції України (конституційність) окремі приписи абзацу першого частини першої статті 382 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс) в частині надання суду дискреційних повноважень щодо встановлення судового контролю за виконанням судового рішення, а саме „може зобов’язати суб’єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення“.

Абзацом першим частини першої статті 382 Кодексу встановлено, що „суд, який розглянув адміністративну справу як суд першої інстанції і ухвалив судове рішення, за письмовою заявою особи, на користь якої ухвалено судове рішення і яка не є суб’єктом владних повноважень, або за власною ініціативою може зобов’язати суб’єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Житомирський окружний адміністративний суд рішенням від 13 червня 2022 року, яке набрало законної сили, зобов’язав Головне управління Пенсійного фонду України в Житомирській області (далі – Управління) провести перерахунок та виплату пенсії Заявнику з 1 грудня 2019 року у розмірі 80 відсотків грошового забезпечення з урахуванням проведених виплат.

У січні 2026 року Заявник звернувся до Житомирського окружного адміністративного суду з заявою, в якій просив змінити спосіб і порядок виконання вказаного судового рішення через стягнення з Управління на користь Заявника пенсійних виплат у сумі 360 160,70 грн. Житомирський окружний адміністративний суд ухвалою від 2 лютого 2026 року задовольнив цю вимогу Заявника.

У березні 2026 року Заявник звернувся до Житомирського окружного адміністративного суду з заявою, в якій просив зобов’язати Управління подати звіт про виконання рішення цього суду від 13 червня 2022 року.

Житомирський окружний адміністративний суд ухвалою від 18 березня 2026 року відмовив Заявникові у задоволенні вказаної заяви, зазначивши, що не вбачає підстав для встановлення строку подання Управлінням відповідного звіту з огляду на зміну способу і порядку виконання рішення суду першої інстанції від 13 червня 2022 року про зобов'язання Управління вчинити певні дії на стягнення з Управління коштів на користь Заявника.

Сьомий апеляційний адміністративний суд постановою від 20 квітня 2026 року апеляційну скаргу Заявника залишив без задоволення, а ухвалу Житомирського окружного адміністративного суду від 18 березня 2026 року – без зміни. Суд апеляційної інстанції також звернув увагу на зміну способу і порядку виконання рішення суду першої інстанції від 13 червня 2022 року про зобов'язання Управління вчинити певні дії на стягнення з Управління коштів на користь Заявника і наголосив, що відповідно до пункту 3 Порядку виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або боржників, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 3 серпня 2011 року № 845, „рішення про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або боржників виконуються на підставі виконавчих документів виключно органами Казначейства у порядку черговості надходження таких документів до органів Казначейства. <...> Відтак рішення суду щодо стягнення коштів за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень може бути виконане виключно органами Казначейства. При цьому безспірне списання таких коштів здійснюється органами Казначейства на підставі відповідного виконавчого документа. <...> Таким чином, заява про встановлення судового контролю за виконанням рішення суду задоволенню не підлягає, адже для стягнення законодавством передбачено окремий порядок“.

Заявник твердить, що оспорювані приписи абзацу першого частини першої статті 382 Кодексу надають суду право не застосовувати заходи судового контролю за виконанням судового рішення, нівелюють суть і завдання судового контролю, що суперечить приписам статей 8, 55, 129¹ Конституції України. На переконання Заявника, „реалізація права особи на звернення до суду з метою

забезпечення виконання судового рішення ставиться у залежність від розсуду конкретного суду, а не від чітких, зрозумілих і передбачуваних критеріїв, встановлених законом. Такий законодавчий підхід породжує правову невизначеність та суперечить конституційним принципам верховенства права, рівності перед законом і судом, а також порушує гарантії особи на ефективний судовий захист та обов'язковість виконання судового рішення“.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55). Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи про невідповідність оспорюваного закону України (його окремих приписів) Основному Закону України, повинен навести аргументи, які б свідчили про обґрунтованість змісту і вимог конституційної скарги.

Заявник оспорує конституційність окремих приписів абзацу першого частини першої статті 382 Кодексу, стверджуючи, що вони надають суду право не застосовувати заходи судового контролю за виконанням судового рішення, чим нівелюють суть і завдання такого контролю всупереч статтям 8, 55, 129¹ Конституції України.

Із матеріалів справи вбачається, що підставою відмови Житомирського окружного адміністративного суду, яку підтримав суд апеляційної інстанції, у задоволенні заяви Заявника про зобов'язання Управління подати звіт про виконання судового рішення від 13 червня 2022 року, є зміна способу і порядку

виконання зазначеного судового рішення – з покладення на суб'єкта владних повноважень обов'язку вчинити певні дії на стягнення з нього коштів у визначеній сумі. За таких обставин немає необхідного причиново-наслідкового зв'язку між застосуванням абзацу першого частини першої статті 382 Кодексу та стверджуваним порушенням конституційних прав Заявника.

Викладена в конституційній скарзі аргументація фактично зводиться до незгоди Заявника з наслідками зміни способу і порядку виконання судового рішення, яку було здійснено за його власною заявою, та з установленим законодавством спеціальним порядком виконання рішень про стягнення бюджетних коштів, що не доводить неконституційності оспорюваних приписів статті 382 Кодексу. Відповідно до юридичної позиції Конституційного Суду України якщо викладена в конституційній скарзі аргументація зводиться лише до критики законодавчої політики або вимоги альтернативного способу судового захисту, це не є достатньою підставою для відкриття конституційного провадження у справі [третє речення абзацу четвертого підпункту 3.1 пункту 3 мотивувальної частини Ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 9 вересня 2025 року № 21-у(П)/2025].

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України дійшла висновку, що Заявник, фактично висловлює незгоду із чинним законодавчим регулюванням порядку встановлення судового контролю за виконанням судового рішення та із судовими рішеннями у своїй справі, а отже, не обґрунтував тверджень щодо неконституційності окремих приписів абзацу першого частини першої статті 382 Кодексу, чим не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про

Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Масляніцина Віктора Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів абзацу першого частини першої статті 382 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**